

РОЗДІЛ V. МІЖНАРОДНЕ ПРАВО

DOI <https://doi.org/10.26661/2616-9444-2018-1-13>

УДК 343.326

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ МІЖНАРОДНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА В БОРОТЬБІ З ТЕРОРИЗМОМ

Єрмоленко Д.О., д.ю.н., професор

*Запорізький національний університет, вул. Жуковського 66, м. Запоріжжя, Україна
yermoldo@i.ua*

У статті досліджується правова основа сучасної системи комплексного міжнародного співробітництва в боротьбі з тероризмом. Аналізуються сучасне українське законодавство у сфері ефективної протидії тероризму та основні антитерористичні міжнародно-правові акти. Визначено основні напрями подальшого розвитку міжнародного співробітництва в боротьбі з тероризмом, у яких могла б узяти участь Україна.

Ключові слова: боротьба з тероризмом, правове регулювання, міжнародне співробітництво, антитерористичні міжнародно-правові акти, протидія тероризму.

LEGAL REGULATION OF INTERNATIONAL COOPERATION IN COMBATING TERRORISM

Yermolenko D.O.

*Zaporizhzhya national university, str. Zhukovsky, 66, Zaporizhzhya, Ukraine
yermoldo@i.ua*

The article investigates the legal basis of a modern system of complex cooperation in the fight against terrorism. The basis of state policy in this area is the complex system of measures at the national and international levels. Naturally, the central component of this complex system of measures is the legal component – the creation and further improvement of legislation in the field of counter-terrorism, which fully takes into account modern threats and created a solid basis for ensuring the security of all persons who are on the territory of Ukraine.

The current Ukrainian legislation in the field of effective counteraction to terrorism is analyzed – the Law of Ukraine “On Combating Terrorism”, the Criminal Code of Ukraine, the Law of Ukraine “On Prevention and Counteraction to Legalization (Laundering) of the Proceeds from Crime, Terrorist Financing and Financing the Proliferation of Weapons of Mass Destruction” National Security Strategy of Ukraine.

It is established that the legal basis of international cooperation in the fight against terrorism can be considered as a multi-level system consisting of general provisions of international law, from which it follows logically illegal terrorism, special, concrete international antiterrorist agreements and regional normative-legal documents aimed at cooperation States in the fight against terrorism.

It is concluded that the international instruments adopted over the last decades form a certain legal basis for mechanisms aimed at cooperation in the fight against terrorism. In particular, they contain an obligation to stop terrorist acts, to detain and release the perpetrators, to exchange the necessary information, to provide maximum legal assistance, and so on.

The main directions of further development of international cooperation in the fight against terrorism, in which Ukraine could participate, are determined. In particular: joint operational activities; exchange of technology and experience in the production and use of technical and combat equipment; development and improvement of national legislation and international legal norms on cooperation in combating terrorism; definition of the system of principles and concepts needed to unify the approaches to assessing events and problems associated with terrorist activities; determining the place and role of the media in shaping the world public opinion about intolerance to terrorism in all its manifestations; increasing the role of non-governmental organizations and experts in international anti-terrorist cooperation.

Key words: fight against terrorism, legal regulation, international cooperation, antiterrorist international legal acts, counteraction to terrorism.

Основною функцією сучасної держави у сфері протидії тероризму є забезпечення надійного захисту громадян, суспільства й держави від терористичних загроз шляхом попередження терористичних акцій, а також максимально ефективного їх припинення. Основу державної політики в цій сфері складає комплексна система заходів на національному та міжнародному рівнях. Природно, що центральне місце в цій комплексній системі заходів посідає правовий складник – створення й подальше вдосконалення законодавства у сфері протидії тероризму, яке б повною мірою враховувало сучасні загрози та створювало надійне підґрунтя для забезпечення безпеки всіх осіб, які перебувають на території України [1, с. 26].

Україна багато зробила для досягнення зазначеної мети та створення необхідних умов для ефективної протидії тероризму. Визначальним кроком у цьому напрямі є ухвалення Верховною Радою України 20 березня 2003 р. Закону України «Про боротьбу з тероризмом», який можна вважати «базовим» нормативно-правовим актом у цій сфері. Закон містить визначення поняття «тероризм», яке трактується як суспільно небезпечна діяльність, що полягає у свідомому, цілеспрямованому застосуванні насильства шляхом захоплення заручників, підпалів, убивств, тортур, залякування населення та органів влади або вчинення інших посягань на життя чи здоров'я ні в чому не винних людей, або погрози вчинення злочинних дій із метою досягнення злочинних цілей. Також Законом України «Про боротьбу з тероризмом» визначено правові засади протидії тероризму (ст. 2), основні принципи цієї діяльності (ст. 3), суб'єктів боротьби з тероризмом (ст. 4), їх повноваження (ст. 5), взаємодію (ст. 8) та інші положення, що містять правові й організаційні засади діяльності щодо запобігання, виявлення, припинення, мінімізації наслідків терористичної діяльності [2].

У Кримінальному кодексі України міститься низка кримінально-правових норм, якими передбачене покарання за терористичний акт (ст. 258), втягнення у вчинення терористичного акту (ст. 258-1), публічні заклики до вчинення терористичного акту (ст. 258-2), створення терористичної групи чи терористичної організації (ст. 258-3), сприяння вчиненню терористичного акту (ст. 258-4), фінансування тероризму (ст. 258-5), посягання на життя державного чи громадського діяча (ст. 112), диверсію (ст. 113), захоплення заручників (ст. 147), створення не передбачених законом воєнізованих або збройних формувань (ст. 260), посягання на життя представника іноземної держави (ст. 443), злочини проти осіб та установ, що мають міжнародний захист (ст. 444) [3].

Важливе місце серед нормативно-правових актів, які регулюють відносини у сфері протидії тероризму, посідає Закон України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» від 14 жовтня 2014 р. Цей закон спрямований на захист прав і законних інтересів громадян, суспільства й держави, забезпечення національної безпеки шляхом визначення правового механізму протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню поширення зброї масового знищення, а також формування загальнодержавної багатоджерельної аналітичної бази даних для надання правоохоронним органам України та іноземних держав можливості виявляти, перевіряти й розслідувати злочини, пов'язані з відмиванням коштів та іншими незаконними фінансовими операціями. Законом передбачено умови й порядок «заморожування» активів міжнародних терористичних угруповань та осіб, пов'язаних із провадженням терористичної діяльності, а також конфіскації таких активів [4].

25 травня 2015 р. Президентом України було затверджено Стратегію національної безпеки України, де серед основних напрямів державної політики у сфері національної безпеки України було визначено нейтралізацію сепаратистських і екстремістських рухів та організацій, забезпечення державної безпеки у сферах боротьби з тероризмом, економічної, інформаційної, кібернетичної безпеки, розвиток спроможностей щодо запобігання й боротьби з тероризмом, а також спільної боротьби з тероризмом [5].

Водночас Україна як член Організації Об'єднаних Націй (далі – ООН) є активним учасником міжнародного співробітництва в боротьбі з тероризмом. Взаємодія відбувається на основі низки міжнародних нормативно-правових документів, укладених ООН, Радою Європи, іншими інституціями, якими визначені основні напрями та порядок взаємодії компетентних органів держави в цій сфері.

Історія міжнародного співробітництва в боротьбі з тероризмом почалась у середині 1920-х рр., коли згідно з рішенням Першого Міжнародного Конгресу кримінального права (м. Брюссель, 1926 р.), що відбувався під егідою Міжнародної Асоціації кримінального права, була проведена серія конференцій, присвячених проблемам тероризму. Вважається, що в процесі цих міжнародних форумів уперше було визначено основні напрями співробітництва в боротьбі з тероризмом на державному рівні. Основними аспектами боротьби з тероризмом, навколо яких зосереджувалась увага юристів-міжнародників, були такі: загальні принципи боротьби з тероризмом; зміст окремих термінів, що використовуються в офіційних документах щодо взаємодії держав у цій сфері; специфіка боротьби з тероризмом на повітряному транспорті; боротьба з міжнародним тероризмом на міжнародному рівні; конвенційний механізм боротьби з міжнародним тероризмом; міжнародне співробітництво в боротьбі з конкретними терористичними акціями та у врегулюванні відносин, що виникли в результаті їх вчинення.

Перша така конференція, що відбулась у 1927 р., прийняла документ, у якому було зроблено спробу розкрити поняття міжнародного злочину та надати кримінально-правову оцінку цього явища. Також підкреслювалась необхідність кримінального переслідування та покарання осіб за вчинення найбільш небезпечних злочинів, що створюють загрозу громадській безпеці [6, с. 162–163].

Також важливим кроком у протидії тероризму на міжнародному рівні можна вважати проект Конвенції про запобігання та засудження тероризму, підготовлений у 1934 р., у якому Ліга Націй уперше офіційно оголосила злочином терор, а також підтримку груп і банд, що загрожують миру й безпеці народів. Проте цю конвенцію не було ратифіковано.

Сучасна система комплексного співробітництва в боротьбі з тероризмом почала складатись після Другої світової війни. Її правову основу можна розглядати як багаторівневу систему, що складається із загальних положень міжнародного права, з яких логічно постає протиправність тероризму, спеціальних, конкретних міжнародних угод антитерористичного характеру та регіональних нормативно-правових документів, що спрямовані на співробітництво держав у боротьбі з тероризмом.

До загальних положень, які закріплюють протиправність тероризму, необхідно віднести насамперед Статут ООН, у якому серед основних цілей ООН (п. 1 ст. 1) закріплено такі положення: підтримувати міжнародний мир і безпеку та із цією метою приймати ефективні колективні заходи для попередження й усунення загрози миру та придушення актів агресії або інших порушень миру; проводити мирними засобами згідно з принципами справедливості й міжнародного права залагодження або вирішення міжнародних спорів чи ситуацій, які можуть привести до порушення миру [7]. Таким чином, хоча термін «тероризм» не використовується в Статуті ООН, тлумачення його положень дає змогу зробити висновок, що прояви тероризму не лише не сумісні з правопорядком, а й є злочинними за своєю суттю.

Також до цієї групи норм міжнародного права можна віднести Загальну декларацію прав людини від 10 грудня 1948 р., Конвенцію про запобігання злочину геноциду та покарання за нього від 9 грудня 1948 р., Конвенцію про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 р. та додаткові протоколи до неї (Протокол I щодо захисту жертв міжнародних збройних конфліктів від 8 червня 1977 р., Протокол II щодо захисту жертв збройних конфліктів неміжнародного характеру від 8 червня 1977 р.), Конвенцію про незастосування строку давності до воєнних злочинів і злочинів проти людства від 26 листопада 1968 р., Конвенцію про заборону або обмеження застосування конкретних

видів звичайної зброї, які можуть вважатися такими, що завдають надмірних ушкоджень або мають невибірккову дію, від 10 жовтня 1980 р., Конвенцію проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження й покарання 1984 р. (набула чинності в 1987 р.), Міжнародний пакт про громадянські і політичні права від 16 грудня 1966 р., Міжнародний пакт про економічні, соціальні і культурні права від 16 грудня 1966 р.

До групи *спеціальних* міжнародно-правових антитерористичних норм варто віднести універсальні конвенції та протоколи щодо боротьби з проявами тероризму, створені спеціалізованими установами ООН, зокрема Міжнародною морською організацією (ІМО), Міжнародною організацією цивільної авіації (ІКАО), Міжнародним агентством з атомної енергії (МАГАТЕ).

Так, у Декларації про принципи міжнародного права, що стосуються дружних відносин та співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН, від 24 жовтня 1970 р. зазначається: «Кожна держава зобов'язана утримуватись від організації, підбурювання, надання допомоги або участі в актах громадянської війни або терористичних актах в іншій державі <...>» [8].

Декларація про заходи ліквідації міжнародного тероризму від 9 грудня 1994 р. в п. 5 містить перелік заходів, спрямованих на «якнайшвидшу та остаточну ліквідацію міжнародного тероризму», а саме:

- утримуватись від організації терористичної діяльності, підбурювання до неї, сприяння її здійсненню, фінансування, заохочення та прояву терпимості до неї, приймати належні практичні заходи для забезпечення того, щоб відповідні території не використовувались для створення терористичних баз чи навчальних таборів або для підготовки чи організації терористичних актів, спрямованих проти інших держав або їх громадян;
- забезпечувати затримання та судове переслідування або видачу осіб, які вчинили терористичні акти, відповідно до положень їх національного права;
- прагнути до укладання спеціальних угод із цією метою на двосторонній, регіональній і багатосторонній основі та розробити із цією метою типові угоди про співпрацю;
- співпрацювати між собою в обміні відповідною інформацією щодо запобігання тероризму та боротьби з ним;
- оперативно робити всі необхідні кроки для втілення існуючих міжнародних конвенцій із цього питання, у тому числі узгодження внутрішнього законодавства з нормами цих конвенцій;
- вживати належних заходів щодо надання притулку з метою встановлення того, що особа, яка шукає притулок, не займалася терористичною діяльністю [9].

Декларація про заходи ліквідації міжнародного тероризму містить перелік основних міжнародно-правових документів, з яких постає класифікація тероризму як злочину проти людства: Конвенція про правопорушення та деякі інші дії, вчинені на борту повітряного судна, від 14 вересня 1963 р.; Конвенція про боротьбу з незаконним захопленням повітряних суден від 16 грудня 1970 р.; Конвенція про боротьбу з незаконними актами, спрямованими проти безпеки цивільної авіації, від 23 вересня 1971 р. та додатковий Протокол про боротьбу з незаконними актами насильства в аеропортах, що обслуговують міжнародну цивільну авіацію, від 24 лютого 1988 р.; Конвенція про запобігання та покарання злочинів проти осіб, які користуються міжнародним захистом, у тому числі дипломатичних агентів, від 14 грудня 1973 р.; Міжнародна конвенція про боротьбу із захопленням заручників від 17 грудня 1979 р.; Конвенція про фізичний захист ядерного матеріалу та ядерних установок від 3 березня 1980 р.; Конвенція про боротьбу з незаконними актами, спрямованими проти

безпеки морського судноплавства, від 10 березня 1988 р.; Протокол про боротьбу з незаконними актами, спрямованими проти безпеки стаціонарних платформ, розташованих на континентальному шельфі, від 10 березня 1988 р.; Конвенція про маркування пластичних вибухових речовин з метою їх виявлення від 1 березня 1991 р.

Уже після прийняття Декларації про заходи ліквідації міжнародного тероризму держави-члени завершили роботу над низкою документів, що стосуються боротьби з тероризмом: Міжнародною конвенцією про боротьбу з бомбовим тероризмом від 15 грудня 1997 р., Міжнародною конвенцією про боротьбу з фінансуванням тероризму від 9 грудня 1999 р., Міжнародною конвенцією про боротьбу з актами ядерного тероризму від 14 вересня 2005 р., Конвенцією про взаємну правову допомогу у видачі з метою боротьби з тероризмом від 16 травня 2008 р., Конвенцією про боротьбу з незаконними актами по відношенню до міжнародної цивільної авіації від 10 вересня 2010 р.

Важливим кроком у міжнародній боротьбі з тероризмом стало прийняття Генеральною Асамблеєю ООН 8 вересня 2006 р. Глобальної контртерористичної стратегії ООН, у якій закріплено прагнення зміцнити національні, регіональні та міжнародні зусилля щодо боротьби з тероризмом. Уперше всі держави – члени ООН погодилися із загальним стратегічним підходом до боротьби з тероризмом, не лише чітко оголосивши про те, що тероризм є неприйнятним у всіх його формах і проявах, а й висловивши рішучість зробити як на рівні окремих держав, так і колективно практичні кроки із запобігання тероризму й боротьби з ним. Ці кроки включають широке коло заходів, які варіюються від зміцнення потенціалів окремих країн у боротьбі з терористичними загрозами до забезпечення координації контртерористичної діяльності в системі ООН.

Один раз у два роки Генеральна Асамблея ООН проводить огляд Глобальної контртерористичної стратегії ООН, актуалізуючи її статус та забезпечуючи відповідність пріоритетам держав – членів ООН (востаннє – 15 червня 2017 р.).

Глобальна контртерористична стратегія ООН визначила такі головні принципи боротьби з тероризмом:

- усі форми й прояви тероризму є серйозною загрозою миру та безпеці, унаслідок чого визнаються злочинною поведінкою. Усі форми та прояви тероризму підлягають рішучому осуду незалежно від того, проти кого вони спрямовані, де відбуваються та які цілі переслідують;
- необхідно посилити міжнародне співробітництво з метою запобігання й протидії всім формам і проявам тероризму;
- боротьба проти міжнародного тероризму повинна вестись під керівництвом Генеральної Асамблеї ООН [10].

На *регіональному рівні* найбільш ґрунтовний правовий арсенал розроблений і реалізується під егідою Ради Європи. Насамперед це стосується Європейської конвенції про боротьбу з тероризмом від 27 січня 1977 р., яка створила механізм колективних антитерористичних дій країн Ради Європи, та Конвенції Ради Європи про запобігання тероризму від 16 травня 2005 р., у якій передбачене «збільшення зусиль» у запобіганні тероризму та його негативним наслідкам стосовно повного здійснення прав людини. Завдання боротьби з тероризмом реалізує Європейське поліцейське управління (Європол). Можливості антитерористичного співробітництва використовуються в діяльності Організації з безпеки і співробітництва в Європі (ОБСЄ).

Щодо інших регіонів варто назвати Регіональну конвенцію про боротьбу з тероризмом (1987 р.), укладену Асоціацією регіонального співробітництва країн Північної Азії (СААРК); Арабську конвенцію про боротьбу з тероризмом (1998 р.) Ліги арабських держав (ЛАД); Конвенцію про боротьбу з міжнародним тероризмом (1999 р.), прийняту Організацією

ісламського співробітництва (ОІС); Конвенцію про попередження та покарання за вчинення актів тероризму, що мають форму злочинів проти осіб, і пов'язаного із цим вимагання, коли ці акти мають міжнародний характер (1971 р.), Лімську декларацію про запобігання й ліквідацію тероризму та боротьбу з ним (1996 р.), прийняті Організацією Американських Держав (ОАД); Конвенцію про попередження тероризму та боротьбу з ним (1999 р.) Африканського Союзу (АС) тощо.

Міжнародні документи, прийняті впродовж останніх десятиліть, утворюють певне правове підґрунтя механізмів, орієнтованих на співробітництво в боротьбі з тероризмом. Зокрема, вони містять зобов'язання припиняти терористичні акти, затримувати та видавати осіб, винних у їх вчиненні, обмінюватись необхідною інформацією, надавати максимальну правову допомогу тощо.

Особливо важливим, на нашу думку, є правове закріплення невідворотності покарання за тероризм на основі принципу «*aut dedere aut judicare*» (або видавай, або суди), відповідно до якого держава, на території якої опинився злочинець, зобов'язана або піддати його кримінальному переслідуванню, або видати із цією метою іншій державі.

Також важливим є загальне розуміння того, що успіх у боротьбі з тероризмом може бути досягнутий лише спільними зусиллями зацікавлених країн. Цьому сприяє проведення на постійній основі двосторонніх і багатосторонніх зустрічей керівників державних та громадських інституцій, експертів, які займаються проблемами протидії тероризму. Дедалі актуальнішими заходами стають створення складних (міжвідомчих і міждержавних) структур, спільна підготовка та проведення наукових конференцій і нарад спеціалістів у боротьбі з тероризмом.

Серед можливих напрямів подальшого розвитку міжнародного співробітництва в боротьбі з тероризмом, у яких могла б узяти участь Україна, можна назвати проведення спільних оперативних заходів (у 2009 р. було підписано Угоду між Україною та Європейським поліцейським офісом про стратегічне співробітництво, проте переговори щодо укладення Угоди про оперативне співробітництво досі тривають); обмін технологіями й досвідом щодо виробництва та застосування технічних і бойових засобів; розроблення та вдосконалення національного законодавства й міжнародно-правових норм щодо співробітництва в боротьбі з тероризмом; визначення системи принципів і понять, необхідних для уніфікації підходів щодо оцінки подій та проблем, пов'язаних із терористичною діяльністю; визначення місця й ролі засобів масової інформації у формуванні світової громадської думки щодо нетерпимості до тероризму в усіх його проявах; підвищення ролі неурядових організацій та експертів у міжнародному антитерористичному співробітництві.

ЛІТЕРАТУРА

1. Резнікова О.О., Місюра А.О., Дрьомов С.В., Войтовський К.Є. Актуальні питання протидії тероризму у світі та в Україні: аналітична доповідь. К.: НІСД, 2017. 60 с.
2. Про боротьбу з тероризмом: Закон України від 20 березня 2003 р. / Верховна Рада України. *Відомості Верховної Ради України*. 2001. № 25. Ст. 180.
3. Кримінальний кодекс України: Закон України від 5 квітня 2001 р. / Верховна Рада України. *Відомості Верховної Ради України*. 2001. № 25. Ст. 131.
4. Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення: Закон України від 14 жовтня 2014 р. / Верховна Рада України. *Відомості Верховної Ради України*. 2014. № 50–51. Ст. 2057.
5. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 6 травня 2015 року «Про Стратегію національної безпеки України»: Указ Президента України від 26 травня 2015 р. / Президент України. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/287/2015>.

6. Метелев С.Е. Современный терроризм и методы антитеррористической деятельности: монография. Омск, 2008. 332 с.
7. Статут Організації Об'єднаних Націй від 25 червня 1945 р. URL: http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/995_010/page?text=%F1%E8%EB%FB.
8. Про принципи міжнародного права, що стосуються дружних відносин та співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН: Декларація від 24 жовтня 1970 р. URL: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/ru/995_569.
9. Про заходи ліквідації міжнародного тероризму: Декларація від 9 грудня 1994 р. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_502.
10. Глобальна контртерористична стратегія ООН від 8 вересня 2006 р. URL: <https://www.un.org/counterterrorism/ctitf/ru/un-global-counter-terrorism-strategy>.

REFERENCES

1. Reznikova, O.O. et al (2017) *Aktualni pytannya protydyi teroryzmu u sviti ta v Ukrayini: analit. dopovid* [Actual Issues of Countering Terrorism in the World and in Ukraine: An Analytical Report], NISD, Kyiv, Ukraine.
2. “On the fight against terrorism”: Law of Ukraine on 20 March 2003, *Vidomosti Verkhovnoyi Pady Ukrayiny*, 2003, no. 25, art. 180.
3. “Criminal Code of Ukraine on 5 April 2001”, *Vidomosti Verkhovnoyi Pady Ukrayiny*, 2001, no. 25, art. 131.
4. “On Prevention and Counteraction of the Legalization (Laundering) of the Proceeds from Crime, Terrorist Financing and the Financing of the Proliferation of Weapons of Mass Destruction”: Law of Ukraine on 14 October 2014, *Vidomosti Verkhovnoyi Pady Ukrayiny*, 2014, no. 50–51, art. 2057.
5. “On the decision of the National Security and Defense Council of Ukraine on 6 May, 2015 “On the Strategy of National Security of Ukraine”: Decree of the President of Ukraine on 26 May, 2015, available at: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/287/2015>.
6. Metelev, S.E. (2008), *Sovremennyyi terrorizm i metody antiterroristicheskoy dyeyatelnosti* [Modern terrorism and methods of antiterrorism activities], Omsk, Russia.
7. Charter of the United Nations on 25 June, 1945, available at: http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/995_010/page?text=%F1%E8%EB%FB.
8. “On the principles of international law concerning friendly relations and cooperation between states in accordance with the UN Charter”: Declaration on 24 October, 1970, available at: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/ru/995_569.
9. “On Measures to Eliminate International Terrorism”: Declaration on 9 December, 1994, available at: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_502.
10. “United Nations Global Counter-Terrorism Strategy” on 8 September, 2006, available at: <https://www.un.org/counterterrorism/ctitf/ru/un-global-counter-terrorism-strategy>.